soghe entortolàde e fumesèi
às empontàde sula val
postade ‘n mèz a i cròzi
e sóta, ‘l rìo che rùmega

sintéri grévi ‘n mèz la vita
sgrifóni al tó pù ért
compagni arènt ‘n de ‘n viac
sui córli che mai pòlša

corégie che arvezìna
doi strade che feniše
lašando ‘l nòs pensier
che ‘l péstolia segùr

i cròda se i è strachi
gh’è ‘l tèmp che ‘l li sašìna
ma i cöri che i rembómba
l’è piòne a bréghe növe

susuri sora ‘l pònt
l’è amori che se ‘ncòntra
làgrime al lum de stéle
par chi no torna ‘n dré

de qua e de là da l’aqoa
i tèn ligà le storie
de bàghe de sforàuz
che pòrta ‘ntorn sorisi

Giuliano

el pònt dei Molini l’è così